

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการให้ความคุ้มครองบุคคล
 विकลจريت ผู้เขียนขอสรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

5.1 บทสรุป

บุคคล विकलจريت เป็นบุคคลที่ต้องได้รับการคุ้มครองสิทธิในด้านต่างๆ เป็นพิเศษมากกว่า
บุคคลธรรมดา เนื่องจากทางการแพทย์ถือว่าเป็นผู้ป่วย เป็นโรคเกี่ยวกับจิตใจเรียกว่า จิตเวช
เป็นอาการป่วยในระดับที่ทำให้เสียความสามารถในการหยั่งรู้ตนเอง ไม่มีความสามารถที่จะ
ช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวันได้ ขาดความรำลึกและการรับรู้ในการกระทำจึงทำให้ถูกเอารัด
เอาเปรียบจากผู้อื่นได้โดยง่าย สาเหตุที่ทำให้เกิดความเจ็บป่วยจนถึงขั้น विकलจريت อาจมาจาก
ความเครียด ทั้งปัญหาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่วุ่นวาย ความเจ็บป่วยด้วยโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ
ทำให้บุคคล विकलจريت นับวันจะเพิ่มจำนวนมากขึ้นและเป็นปัญหาต่อสังคมอย่างมาก

การให้ความคุ้มครองบุคคล विकलจريت ในประเทศไทย ยังขาดการดูแลเอาใจใส่
อย่างจริงจังทั้งในภาครัฐและภาคประชาชน บุคคล विकलจريت ยังไม่ได้รับความคุ้มครองทางด้านสิทธิ
เสรีภาพและการปฏิบัติที่เหมาะสม ทั้งกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันหลายมาตรา ยังไม่ได้
ให้ความสำคัญกับการคุ้มครองดูแลบุคคล विकलจريت เท่าที่ควร กฎหมายที่บัญญัติคุ้มครองสิทธิของ
บุคคล विकलจريت ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 อันเป็นกฎหมายสูงสุด
และเป็นกฎหมายแม่บทของกฎหมายต่างๆ ได้บัญญัติรับรองสิทธิของบุคคลที่จะได้รับการปฏิบัติ
อย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่เลือกความแตกต่างอันมีสาเหตุจากความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ
กฎหมายอาญากล่าวถึงการดำเนินคดีอาญากับบุคคล विकलจريت กฎหมายแพ่งและพาณิชย์กล่าวถึง
สิทธิและความสามารถในการทำนิติกรรมของบุคคล विकลจريت ความรับผิดชอบของบุคคล विकลจريت
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากล่าวถึงวิธีพิจารณาคดีของบุคคล विकลจريت และพระราชบัญญัติ
สุขภาพจิต พ.ศ. 2551 กล่าวถึงการคุ้มครองสิทธิของบุคคล विकลจريت ในการดูแลและรักษาพยาบาล
ผู้ป่วยทางจิตหรือบุคคล विकลจريت

แต่กฎหมายดังกล่าวยังไม่อาจให้ความคุ้มครองสิทธิของบุคคลวิกลจริตและบุคคลภายนอกผู้อาจต้องเสียหายจากการกระทำของบุคคลวิกลจริตเท่าที่ควร ยังมีปัญหาอีกหลายประการเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองบุคคลวิกลจริต ดังนี้

ปัญหาคำนิยามและความหมายของบุคคลวิกลจริต

คำว่า “บุคคลวิกลจริต” ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มิได้มีคำนิยามและความหมาย แต่มีความเห็นของนักกฎหมายและคำพิพากษาฎีกาว่า บุคคลวิกลจริตมิได้หมายเฉพาะบุคคลผู้มีจิตผิดปกติหรือตามที่เข้าใจกันทั่วไปว่าเป็นบ้าเท่านั้น แต่หมายรวมถึงบุคคลที่มีกิริยาอาการผิดปกติเพราะสติวิปลาส คือ ขาดความรู้สึกรู้สึกหรือขาดความรับผิดชอบ เพราะบุคคลดังกล่าวไม่สามารถประกอบกิจการของตนหรือประกอบกิจส่วนตัวของตนได้ ซึ่งศาลฎีกาได้ตีความคำว่าบุคคลวิกลจริตไว้กว้างๆ การที่ศาลได้ตีความไว้กว้างๆ กลับเป็นการให้ความคุ้มครองบุคคลวิกลจริตมากกว่าการบัญญัติคำนิยาม ดังนั้น การมีคำนิยามและความหมายของคำว่าบุคคลวิกลจริตจะเป็นการจำกัดความหมายของคำว่าบุคคลวิกลจริตว่าบุคคลวิกลจริตจะต้องเป็นบุคคลตามคำนิยามเท่านั้น ซึ่งการจำกัดความหมายนั้นไม่มีผลดี ทำให้ศาลฎีกาไม่อาจตีความคำว่าบุคคลวิกลจริตนอกจากที่บัญญัติในคำนิยามได้ เห็นว่าไม่สมควรที่จะบัญญัติคำนิยามและความหมายของคำว่าบุคคลวิกลจริต

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการทำนิติกรรมสัญญาของบุคคลวิกลจริต

บุคคลวิกลจริตซึ่งศาลยังมิได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ มีความสามารถในการทำนิติกรรมสัญญาได้โดยลำพังเช่นเดียวกับบุคคลธรรมดาที่บรรลุนิติภาวะแล้ว และนิติกรรมที่ได้ทำขึ้นนั้นมีผลใช้บังคับได้ตามกฎหมาย เว้นแต่ขณะที่ทำนิติกรรมนั้นผู้กระทำความผิดวิกลจริตอยู่และคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งได้รู้แล้วด้วยว่าผู้กระทำเป็นบุคคลวิกลจริต นิติกรรมที่กระทำลงไปนั้นก็จะไม่มีผลเป็นโมฆียะ แต่ถ้าเข้าเพียงข้อใดข้อหนึ่งนิติกรรมนั้นก็ยังมีผลใช้บังคับได้ เห็นได้ว่า กฎหมายมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ความคุ้มครองบุคคลวิกลจริตเพราะบุคคลวิกลจริตเป็นผู้ไม่รู้จักใช้ความคิดไม่รู้ว่าตนได้กระทำอะไรไปแล้วจะมีผลอย่างไร ทั้งบุคคลวิกลจริตนั้นอาจมีบางเวลาที่มีสติเป็นครั้งคราว ในระหว่างมีสติก็ไม่มีเหตุผลที่จะทำให้การทำนิติกรรมในระหว่างนั้นมีความบกพร่องในทางกฎหมาย และหากจะให้บุคคลวิกลจริตนั้นอ้างความวิกลจริตมาบอกล้างการกระทำของตนทั้งหมด ผลเสียหายก็อาจเกิดกับคู่กรณีผู้ทำการโดยสุจริต ดังนั้น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 30 ได้ให้ความคุ้มครองบุคคลวิกลจริตแล้ว

ในส่วนเกี่ยวกับการบอกล้างนิติกรรมสัญญาของบุคคลวิกลจริตที่ตกเป็น โมฆียะ เมื่อนิติกรรมที่บุคคลวิกลจริตกระทำลงมีผลเป็นโมฆียะแล้ว บุคคลผู้มีสิทธิบอกล้างโมฆียกรรมของบุคคลวิกลจริตนั้น คือ บุคคลวิกลจริตผู้กระทำความผิดอันเป็นโมฆียะในขณะที่จิตของบุคคลนั้น

ไม่วิกลแล้ว หรือทายาทของบุคคลวิกลจริตเมื่อบุคคลวิกลจริตได้ถึงแก่ความตายไปแล้ว หากบุคคลวิกลจริตมีอาการต่อเนื่องและไม่หายจากอาการวิกลจริต ก็จะไม่มีการสืบคดีของบุคคลวิกลจริตนั้นได้

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายครอบครัว

ในการหมั้นนั้นตามกฎหมายมิได้มีบทบัญญัติชัดเจนห้ามมิให้บุคคลวิกลจริตทำการหมั้นแต่อย่างใด บุคคลวิกลจริตจึงทำการหมั้นได้ แม้ถึงว่าการหมั้นของบุคคลวิกลจริตจะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ตาม จึงก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลวิกลจริตและบุคคลอื่นผู้ต้องเสียหายจากการกระทำของบุคคลวิกลจริต

เมื่อมีการหมั้นกันกฎหมายก็ไม่ได้บังคับว่าจะต้องทำการหมั้นก่อนจึงจะทำการสมรสได้ ดังนั้นแม้ไม่มีการหมั้นก็สามารถสมรสกันได้ซึ่งการสมรสจะมีผลสมบูรณ์ต่อเมื่อได้จดทะเบียนสมรสแล้วเท่านั้น

ในส่วนของ การสมรสของบุคคลวิกลจริต กฎหมายห้ามมิให้บุคคลวิกลจริตทำการสมรสแต่อย่างใด หากบุคคลวิกลจริตฝ่าฝืน การสมรสดังกล่าวจะตกเป็นโมฆะ แต่เนื่องจากกฎหมายดังกล่าวเป็นกฎหมายครอบครัว ที่เกี่ยวกับสถานะของบุคคลและเกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน กฎหมายจึงกำหนดให้การสมรสที่เป็นโมฆะ บุคคลใดจะนำขึ้นกล่าวอ้างไม่ได้ เว้นแต่ศาลจะได้มีคำพิพากษาแสดงว่าการสมรสเป็นโมฆะเสียก่อน การสมรสจึงเป็นโมฆะ ซึ่งตามระเบียบของกรมการปกครองว่าด้วยการจดทะเบียนสมรส มิได้มีหลักในการตรวจสอบว่าบุคคลผู้ที่มาขอจดทะเบียนสมรสเป็นบุคคลวิกลจริต อันก่อให้เกิดการจดทะเบียนสมรสของบุคคลวิกลจริตได้ ซึ่งผู้มีส่วนได้เสียจะต้องมาร้องขอต่อศาลเพื่อให้ศาลแสดงว่าการสมรสนั้นเป็นโมฆะ หากมีการตรวจสอบก่อนว่าบุคคลผู้ที่มาขอจดทะเบียนสมรสเป็นบุคคลวิกลจริตก่อนที่จะมีการจดทะเบียนสมรส ก็จะไม่มีการนำคดีมาฟ้องต่อศาลเพื่อให้ศาลแสดงว่าการสมรสเป็นโมฆะ

ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของบุคคลวิกลจริต

ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับบุคคลวิกลจริตไว้ว่า บุคคลวิกลจริตย่อมได้รับความช่วยเหลือจากรัฐที่เหมาะสม แต่บทบัญญัตินี้ดังกล่าวก็มีได้บัญญัติชัดเจนว่าความช่วยเหลือจากรัฐที่เหมาะสมนั้น เป็นการช่วยเหลือในด้านใด

ปัญหาเกี่ยวกับการดูแลบุคคลวิกลจริต

บุคคลวิกลจริตที่บรรลุนิติภาวะแล้วแต่ยังมิได้ถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถย่อมไม่มีบุคคลตามกฎหมายที่จะเข้ามาคุ้มครองดูแล จึงอาจก่อความเดือดร้อนเสียหายให้แก่สังคมและบุคคลอื่นได้ แม้ในกฎหมายจะได้มีการบัญญัติโทษของผู้ดูแลบุคคลวิกลจริตที่ปล่อยปละละเลย

ไม่ดูแลบุคคลวิกลจริตไม่ว่าทั้งในทางกฎหมายแพ่งหรือกฎหมายอาญาก็ตาม แต่กฎหมายต่างๆ เหล่านี้ก็มีได้บัญญัติชัดเจนว่าผู้ดูแลบุคคลวิกลจริตคือผู้ใด ในส่วนของพระราชบัญญัติสุขภาพจิต พ.ศ. 2551 ซึ่งเป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับบุคคลที่มีความผิดปกติทางจิตหรือบุคคลวิกลจริตโดยตรง ก็ไม่ได้ระบุให้บุคคลใดมีหน้าที่ดูแลบุคคลวิกลจริตที่บรรลุนิติภาวะแล้วแต่ยังมีได้ถูกศาลสั่งให้เป็น คนไร้ความสามารถ

ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของบุคคลวิกลจริต

ความรับผิดชอบทางแพ่ง

การพิจารณาว่าบุคคลวิกลจริตต้องรับผิดชอบละเมิดหรือไม่นั้นต้องพิจารณาจาก การกระทำของบุคคลวิกลจริตว่า เป็นการกระทำที่รู้สำนึกในขณะกระทำหรือไม่ หากการกระทำของ บุคคลเป็นการกระทำที่ไม่รู้สำนึกในสิ่งที่กระทำ การกระทำของบุคคลวิกลจริตก็ไม่ใช่ละเมิด เมื่อการกระทำของบุคคลวิกลจริตไม่เป็นการกระทำละเมิดแล้ว บุคคลวิกลจริตก็ไม่ต้องรับผิดชอบใช้ ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายจากการกระทำนั้น เมื่อการกระทำของบุคคลวิกลจริต ไม่เป็น การกระทำทางละเมิดแล้ว บิดามารดา ผู้อนุบาลหรือผู้ดูแลบุคคลวิกลจริตก็ไม่ต้องรับผิดชอบร่วมกับ บุคคลวิกลจริต

ความรับผิดชอบทางอาญา

ในประมวลกฎหมายอาญา การที่จะต่อสู่ว่าจำเลยกระทำความผิดขณะมีจิตบกพร่อง โรครจิต หรือจิตฟั่นเฟือน อันส่งผลให้จำเลยไม่สามารถรู้ผิดชอบหรือไม่สามารถบังคับตนเองได้ เป็นหน้าที่ของจำเลยในการพิสูจน์เรื่องดังกล่าว ในทางปฏิบัติต้องอาศัยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ วินิจฉัยว่าขณะกระทำความผิดจำเลยมีอาการป่วยทางจิต แต่คำเบิกความของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญนั้น ไม่มีบทบัญญัติใดที่กำหนดให้ศาลต้องรับฟังเป็นหลักในการวินิจฉัยคดี ทำให้การคุ้มครองจำเลย ในคดีอาญาไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการบัญญัติกฎหมาย จึงสมควรต้องมีการแก้ไขให้บุคคล วิกลจริตได้รับการคุ้มครองอย่างแท้จริง

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาและวิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายในการให้ความคุ้มครองบุคคล วิกลจริต เพื่อคุ้มครองบุคคลวิกลจริต ททรัพย์สินของบุคคลวิกลจริตและบุคคลภายนอกผู้ได้รับความ เสียหายจากการกระทำของบุคคลวิกลจริต ขอเสนอแนะปรับปรุงแก้ไขกฎหมายอันเกี่ยวเนื่องมาจากการ ให้ความคุ้มครองบุคคลวิกลจริต ดังนี้

1. เพื่อประโยชน์ในการทำนิติกรรมของบุคคลวิกลจริตขอเสนอให้ผู้ดูแลบุคคล วิกลจริตสามารถบอกล้างนิติกรรมสัญญาของบุคคลวิกลจริตที่ไม่หายจากอาการวิกลจริตได้

2. การหมั้นของบุคคลวิกลจริตมิได้มีบทบัญญัติชัดเจนห้ามมิให้บุคคลวิกลจริตทำการหมั้น เพื่อประโยชน์ในการบังคับใช้กฎหมาย ผู้เขียนขอเสนอให้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการหมั้นของบุคคลวิกลจริต โดยกำหนดไม่ให้บุคคลวิกลจริตทำการหมั้นเพิ่มเติมบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนี้

มาตรา 1435/1 “การหมั้นจะกระทำมิได้ถ้าชายหรือหญิงเป็นบุคคลวิกลจริตหรือเป็นบุคคลที่ศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ”

3. การสมรสของบุคคลวิกลจริตที่มีได้หลักเกณฑ์ในการตรวจสอบว่าบุคคลผู้มาขอจดทะเบียนสมรสเป็นบุคคลวิกลจริตหรือไม่ ผู้เขียนขอเสนอให้เพิ่มหลักฐานที่ใช้ในการจดทะเบียนสมรส จากเดิมที่ใช้เพียงบัตรประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน สำเนาหนังสือเดินทางกรณีชาวต่างประเทศ หนังสือรับรองสถานภาพบุคคลจากสถานทูตหรือสถานกงสุล หรือองค์การของรัฐบาลประเทศนั้นมอบหมายพร้อมแปล (กรณีชาวต่างประเทศของจดทะเบียนสมรส) เท่านั้น โดยเพิ่มใบรับรองแพทย์ที่แสดงว่าบุคคลที่มาขอจดทะเบียนสมรสมิได้เป็นบุคคลวิกลจริตด้วย เพื่อเป็นหลักเกณฑ์ในการให้จดทะเบียนสมรสได้ซึ่งจะเป็นประโยชน์ทั้งต่อบุคคลผู้ขอจดทะเบียนสมรสและนายทะเบียนผู้ทำการจดทะเบียนสมรสด้วย

4. ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร พ.ศ. 2550 ควรจะต้องบัญญัติให้ชัดเจนเกี่ยวกับการคุ้มครองและการช่วยเหลือจากรัฐ โดยเพิ่มสิทธิของบุคคลวิกลจริตเกี่ยวกับการบำบัดรักษาตามมาตรการทางการแพทย์ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้บุคคลวิกลจริตมีอาการดีขึ้นและเมื่อได้รับการรักษาบุคคลวิกลจริตผู้นั้นก็จะไม่มีอาการคลุ้มคลั่งที่จะทำให้ร้ายตัวเองหรือทำร้ายบุคคลอื่น หรือสร้างความเดือดร้อนเสียหายแก่สังคมได้ นอกจากนี้บุคคลวิกลจริตสมควรได้รับการคุ้มครองในระบบประกันสุขภาพและประกันสังคมและระบบอื่นๆ ของรัฐอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน

5. เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองบุคคลวิกลจริตที่บรรลุนิติภาวะแล้วแต่ยังมิได้ถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ จึงไม่มีผู้ดูแลตามกฎหมาย ผู้เขียนขอเสนอให้ บิดามารดา ผู้สืบสันดานและคู่สมรสของบุคคลวิกลจริต เป็นผู้ดูแลบุคคลวิกลจริตที่บรรลุนิติภาวะแล้ว แต่ยังมีได้ถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ แม้จะเป็นการเพิ่มภาระให้แก่บิดามารดา ผู้สืบสันดานและคู่สมรสของบุคคลวิกลจริต แต่ย่อมจะมีผลดีกว่าการปล่อยให้เกิดปัญหาการไม่มีผู้ดูแลบุคคลวิกลจริต

6. เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองบุคคลวิกลจริตควรกำหนดระดับของการพิสูจน์ให้ชัดเจนถึงความวิกลจริต โดยกำหนดให้ศาลส่งตัวผู้กระทำความผิดที่มีลักษณะอาการป่วยทางจิตไปยังสถานบำบัดรักษาเพื่อทำการทดสอบทางการแพทย์เกี่ยวกับความผิดปกติทางจิต และศาลต้อง

รับฟังการวินิจฉัยความผิดปกติทางจิตว่าถึงขั้นวิกลจริตหรือไม่ จากคณะกรรมการสถานบำบัดรักษา ตามพระราชบัญญัติสุขภาพจิต พ.ศ. 2551 ตามมาตรา 12

ตารางที่ 5.1 แนวความคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการให้ความคุ้มครองดูแล บุคคลวิกลจริต

กฎหมายเดิม	แนวความคิดของผู้เขียน
<p>1. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการทำนิติกรรม สัญญา ของบุคคลวิกลจริต</p> <p>เมื่อนิติกรรมที่บุคคลวิกลจริตได้กระทำ ลงเป็นโมฆียะ หากบุคคลวิกลจริตยังไม่หาย จากอาการวิกลจริต ก็ไม่มีบุคคลใดบอกล้าง โมฆียะกรรมนั้นได้</p>	<p>1. เพื่อประโยชน์ในการทำนิติกรรมของบุคคล วิกลจริต ขอเสนอให้ผู้ดูแลบุคคลวิกลจริต สามารถบอกล้างนิติกรรมสัญญาของ บุคคลวิกลจริตที่ไม่หายจากอาการวิกลจริตได้</p>
<p>2. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายครอบครัว ในกฎหมายมิได้มีบทบัญญัติชัดเจน ห้ามมิให้บุคคลวิกลจริตทำการหมั้น และการสมรสของบุคคลวิกลจริตมิได้มีหลักเกณฑ์ ในการตรวจสอบว่าบุคคลผู้มาขอจดทะเบียน สมรสเป็นบุคคลวิกลจริต</p>	<p>2. เสนอให้กำหนดไม่ให้บุคคลวิกลจริตทำการ หมั้นเพิ่มเติมบทบัญญัติในประมวลกฎหมาย แห่งและพาณิชย์ ดังนี้</p> <p>มาตรา 1435/1 “การหมั้นจะกระทำมิได้ ถ้าชายหรือหญิงเป็นบุคคลวิกลจริตหรือเป็น บุคคลที่ศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ” และปัญหาเกี่ยวกับการสมรส ขอเสนอให้เพิ่ม ใบบรับรองแพทย์ที่แสดงว่าบุคคลที่มาขอ จดทะเบียนสมรสมิได้เป็นบุคคลวิกลจริต เป็นหลักฐานในการจดทะเบียนสมรสด้วย</p>

ตารางที่ 5.1 (ต่อ)

กฎหมายเดิม	แนวความคิดของผู้เขียน
<p>3. ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของบุคคลวิกลจริต</p> <p>รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับบุคคลวิกลจริตไว้ว่า บุคคลวิกลจริตย่อมได้รับความช่วยเหลือจากรัฐที่เหมาะสม แต่บทบัญญัตินี้ดังกล่าวก็มิได้บัญญัติชัดเจนว่าความช่วยเหลือจากรัฐที่เหมาะสมเป็นการช่วยเหลืออย่างไร</p>	<p>3. ควรจะต้องบัญญัติให้ชัดเจนเกี่ยวกับการคุ้มครองและการช่วยเหลือจากรัฐ เนื่องจากบุคคลวิกลจริตมีลักษณะอ่อนแอ การปกป้องสิทธิของเขาไม่สามารถทำได้โดยบุคคลปกติทั่วไป โดยผู้เขียนขอเสนอให้เพิ่มสิทธิของบุคคลวิกลจริตเกี่ยวกับการบำบัดรักษาตามมาตรการทางการแพทย์ การคุ้มครองในระบบประกันสุขภาพและประกันสังคมและระบบอื่นๆ ของรัฐอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกันด้วย</p>
<p>4. ปัญหาเกี่ยวกับการดูแลบุคคลวิกลจริต</p> <p>บุคคลวิกลจริตที่บรรลุนิติภาวะแล้วแต่ยังมิได้ถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ ย่อมไม่มีบุคคลตามกฎหมายที่มาคุ้มครองดูแลบุคคลวิกลจริต</p>	<p>4. เสนอให้ บิดามารดา ผู้สืบสันดานและคู่สมรสของบุคคลวิกลจริต เป็นผู้ดูแลบุคคลวิกลจริตที่บรรลุนิติภาวะแล้วแต่ยังมิได้ถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ</p>
<p>5.</p>	<p>5. ความรับผิดชอบทางอาญา</p> <p>ควรกำหนดระดับของการพิสูจน์ให้ชัดเจน ถึงความวิกลจริต โดยกำหนดให้ศาลส่งตัวผู้กระทำความผิดที่มีลักษณะอาการป่วยทางจิตไปยังสถานบำบัดรักษาเพื่อทำการทดสอบ ทางทางการแพทย์เกี่ยวกับความผิดปกติทางจิต และศาลต้องรับฟังการวินิจฉัยความผิดปกติทางจิตว่าถึงขั้นวิกลจริตหรือไม่ จากคณะกรรมการสถานบำบัดรักษาตามพระราชบัญญัติสุขภาพจิต พ.ศ. 2551 ตามมาตรา 12</p>